

Sygn. akt : II AKa 123/01

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2001 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Stanisław Raszka
Sędziowie	SSA Wiesława Gawrońska (spr.) SSA Jan Dybek
Protokolant	Krzysztof Wdowiak

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Stefana Jarskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2001r.

sprawy wnioskodawcy T. K.

- o odszkodowanie

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 07 lutego 2001r. sygn. akt XVI1 Ko 50/98

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

II AKa 123/01

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 7 lutego 2001 r. oddalił wniosek T. K.o odszkodowanie dochodzone w trybie art. 8 ustęp 1 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego z tytułu niesłusznego skazania jej męża K. K.wyrokiem łącznym Wojskowego Sądu Rejonowego w S./K./ z dnia 11.10.1954 r. sygn. Sr 207/54.

Od tego wyroku apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni T. K. zarzucając naruszenie prawa materialnego przez przyjęcie, iż nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające przyznanie wnioskodawczyni odszkodowania, o którym mowa w art. 8 ustęp 1 ustawy rehabilitacyjnej i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie dochodzonego odszkodowania, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 8 ustęp 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. /Dz. U. Nr 34 poz. 149/ dochodzone odszkodowanie i zadośćuczynienie za wyrządzoną krzywdę musi wynikać nie tylko z wydanego orzeczenia, co do którego stwierdzono nieważność w oparciu o art. 1 ustęp 1,2 lub 4 w/cyt. ustawy, ale również wiązać się musi z karą niesłusznie wykonaną, którą przepis art. 552 § 1 kpk określa jako tę karę pozbawienia wolności, której skazany "nie powinien był ponieść".

W przypadku K. K. tylko przestępstwa objęte wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie z dnia 5 kwietnia 1954 r. sygn. Sr 62/54 miały charakter uzasadniający uznanie za nieważne tego skazania. Wyrokiem tym orzeczono wobec K. K. dwukrotnie kary 10 lat więzienia /za przestępstwa z art. 14 § 1 oraz art. 4 § 1 dekretu z dnia 13.06.1946 r./ oraz dwukrotnie kary 5 lat więzienia /za przestępstwa z art. 259 dkk i art. 24 § 1 dkk WP w zw. z art. 259 dkk/ i jako karę łączną wymierzono 10 lat więzienia.

Powyższe kary połączone zostały następnie z innymi /kara 15 lat więzienia za czyn z art. 1 § 3 mkk i 8 lat więzienia za czyn z art. 4 § 1 mkk/ orzeczonymi przez Wojskowy Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 27 lipca 1951 r. sygn. Sr 335/51 i w wyroku łącznym Wojskowego Sądu Rejonowego w S. /K./ z dnia 11 października 1954 r. sygn. Sr 207/54 wymierzono K. K. łączną karę 15 lat więzienia.

W wyniku zastosowania ustawy o amnestii z dnia 27 kwietnia 1956 r. złagodzone o 1/3 karę 15 lat więzienia za przestępstwo z art.1§2 mkk to jest do 10 lat więzienia, złagodzone o 1/2 karę 8 lat więzienia za przestępstwo z art. 4 § 1 mkk tj. do 4 lat więzienia oraz złagodzone o połowę dwukrotnie orzeczone kary 10 lat więzienia za przestępstwo z art. 14 § 1 mkk i art. 4 § 1 mkk tj. do 5 lat więzienia i orzeczono nową łączną karę 10 lat więzienia /postanowienie Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 27.06.1956 r. sygn. IV A Kow 1211/56/ Sr.207/54/. K. K. odbył tę karę w rozmiarze 7 lat i 4 miesięcy /od 10.04.1951 r. do 10.08.1958 r./

Pominięcie wyroku, co do którego stwierdzono nieważność nie pozwala na przyjęcie, że K. K. odbył w ramach łącznej kary z wyroku łącznego jakikolwiek okres kary pozbawienia wolności, której "nie powinien był ponieść". W wyniku unieważnienia jednego z wyroków należy uznać, że wyrok łączny stracił moc, ale nadal podlegały wykonaniu kary 10 lat i 4 lat więzienia orzeczone w wyroku z dnia 27 lipca 1951 r. sygn. Sr 335/51.

Tak więc odbyta przez K. K. kara w rozmiarze 7 lat i 4 miesięcy nie przekracza kary łącznej, którą "należałoby wymierzyć" w w/wym. sprawie o sygn. Sr 335/51, a która nie mogłaby być niższa aniżeli 10 lat więzienia /art. 86 § 1 kk/.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok należało uznać za trafny tym bardziej, że znajduje on wsparcie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1992r. I KZP 4/92 /OSNKW 1992r. nr 5-6, poz.37/.

Z tych więc względów należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego wyroku.